

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2751/14

ע"פ 2856/14

לפני :
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער בע"פ 2751/14
והמשיב בע"פ 2856/14 :
פלוני

נ ג ד

המשיבה 1 בע"פ 2751/14
והמערער בע"פ 2856/14 :
מדינת ישראל

המשיבים בע"פ 2751/14 :
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני
6. פלוני
7. פלוני

ערעורים על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים
מיום 04.03.2014 בת"פ 10745-03-13 שניתן על ידי כבוד
השופט י' נועם

בשם המערער בע"פ 2751/14
והמשיב בע"פ 2856/14 :
עו"ד תמר אולמן ; עו"ד שחף אולמן

בשם המשיבה 1 בע"פ
2751/14 והמערער בע"פ
2856/14 :
עו"ד דפנה שמול

בשם שירות המבחן
למבוגרים :
גב' ברכה וייס

פסק-דין

השופט נ' הנדל:

מונחים בפנינו שני ערעורים שאוחדו על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט י' נועם) בת"פ 10745-03-13, במסגרתו הושת על המערער בע"פ 2751/14 (להלן: המערער) – אשר הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון – עונש של חמש שנות מאסר בפועל, שמונה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיף 348(א) או 348(ב) לחוק העונשין, ופיצוי כספי לשבעת המתלוננים בסך כולל של 100,000 ש"ח. ערעורו של המערער מופנה כלפי חומרת העונש, ומנגד ערערה המדינה (להלן גם: המשיבה) על קולת העונש.

רקע והליך קודם

1. המערער, יליד 1988, הוא איש חינוך. בשנת 2008 שימש כמדריך בקייטנה בבית-ספר ברמלה, ובין השנים 2009-2010 עסק בהוראה בעיר רחובות. לאחר שפוטר מעבודתו בשל חשדות שהועלו נגדו, עקר המערער לביתר עילית, בה החל לעבוד כמורה מחליף. במהלך השנים, נגע המערער בקטינים שונים שהכיר, חלקם תלמידים במסגרות השונות בהן לימד והדריך, לשם סיפוק וגירוי מיני, תוך ניצול האמון שנתנו בו. כתב האישום שהוגש לבית המשפט המחוזי, כפי שתוקן בשנית במסגרת הסדר הטיעון, הכיל שישה אישומים.

האישום הראשון – בעודו קטין כבן 16.5, פגש המערער קטין בן 13 במודיעין עילית. השניים נכנסו לשירותים ציבוריים במרכז מסחרי במקום, פשטו את בגדיהם, ונגעו זה באיבר מינו של האחר. בגין מעשה זה, הואשם המערער בעבירת מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע עשרה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) לחוק.

האישום השני – בשנת 2008, יצר המערער קשר עם ד', קטין כבן 11, שהיה חניכו בקייטנה בבית-ספר ברמלה. במספר מקרים הושיב המערער את ד' על רגליו ונגע בגופו מעל לבגדיו. במקרה אחר, הפשיל המערער את מכנסיו והורה לד' לעשות כך גם הוא. בהמשך, נגע בגופו ובאיבר מינו של ד', והתחכך עם איבר מינו באיבר מינו של ד' עד שהגיע לסיפוקו. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירת מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש-עשרה, בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה – לפי סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(2) לחוק.

האישום השלישי – בין השנים 2009-2010, פגש המערער את מ' – תלמיד במוסד שבו שימש כמורה. במהלך המפגשים, כעשרים במספר, נגע המערער באיבר מינו ובישבנו של הקטין מעל לבגדיו, הושיבו על ברכיו והתחכך בו עד שהגיע לסיפוקו. לעיתים, אף תפס בידו של מ' והניחה על איבר מינו. בהזדמנות אחרת, לקח המערער את ידו של מ', הצמידה לאיבר מינו שלו, ומ' שפשף את איבר מינו של המערער עד שזה הגיע לפורקן. בשל מעשים אלה הואשם המערער במספר עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש-עשרה, בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה, לפי סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(2) לחוק.

האישום הרביעי – במהלך השנים 2009-2010 לימד המערער את ש', יליד 2002. במהלך פגישותיהם נהג המערער לגעת בש' ולהתחכך בו לשם סיפוק וגירווי מיני. בשני מקרים הושיב המערער את ש' על רגליו באזור חלציו, ובשני מקרים נוספים השכיב אותו על גופו כאשר שניהם לבושים. באחד המקרים התחכך בש' עד שהגיע לפורקן. בשל כך הואשם המערער בארבע עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש עשרה, בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה, לפי סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(2) לחוק.

האישום החמישי – לאחר שיחה קצרה ביניהם אמר המערער לנ', יליד 1997, שהוא אוהב אותו, נישק אותו על לחיו, הושיבו על ברכיו ורעד. במהלך חופשה בשנת 2010, נכנס המערער לאוהל שבו שכב נ', נשכב לצידו, ושניהם הראו זה לזה את איברי מינם. כמו כן, ניגש המערער לאוהל שבו שכב א', יליד 1998, ואמר לו "בוא תישן עלי". א' נשכב על המערער ובמהלך הלילה ליטף המערער את א' בבטנו ובגבו מתחת לבגדים. במועד מאוחר יותר, עצר המערער במהלך נסיעה, ביקש מא' לשכב עליו, וליטף אותו בבטנו ובגבו מתחת לבגדים. המערער ניסה לגעת בישבנו של א', אך הלה סירב. בשל כך הואשם המערער בשלוש עבירות של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע עשרה – לפי סעיף 348(א) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) ו- 345(א)(2) לחוק, וכן בעבירת ניסיון למעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע עשרה – לפי סעיף 348(א) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) ו- 345(א)(2) לחוק, בשילוב סעיף 25 לו.

האישום השישי – בשנת 2010 פיתה המערער את ו', יליד 1996, להצטרף אליו לנסיעה ברכבו. בעת שהקטין נהג ברכב, ללא רישיון, נגע הנאשם באיבר מינו בניגוד לרצונו ולשם סיפוק וגירווי מיני. בשל כך הואשם המערער בעבירת מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו שש-עשרה, בהסכמה שהושגה במרמה לגבי מהות המעשה, לפי סעיף 348(ב) לחוק, בנסיבות המנויות בסעיפים 345(ב)(1) ו- 345(א)(1) לחוק, וכן בעבירת נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

בגזר הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה ההולם נע בין שישה חודשים לשנתיים באשר לאישומים א' ו-ו', ובין שנתיים לארבע שנים באשר לכל אחד מיתר האישומים. לאחר שנדרש לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, השית בית המשפט על המערער עונש כולל בגין העבירות בהן הורשע: א. חמש שנות מאסר בפועל; ב. שמונה חודשי מאסר על תנאי, לכל יעבור בתוך

שלוש שנים ממועד שחרורו את העבירות בהן הורשע; ג. פיצוי כספי בסך של 10,000 ₪ למתלוננים ד', א', נ' ו-ו', ו- 20,000 ₪ למתלוננים י', מ' וש'.

ע"פ 2751/14 – ערעור מטעם המערער על חומרת העונש

2. המערער טען כי בית המשפט המחוזי לא ייחס משקל הולם לכך שהמעשים בהם הורשע אינם מן החמורים שבעבירות המין, להפרעות הנפשיות מהן הוא סובל, ולעובדה כי בנעוריו נפל בעצמו קורבן לתקיפות מיניות. כמו כן, מדגיש המערער את שיתוף הפעולה שלו בחקירתו, את העובדה שהודה מיוזמתו במעשים שלא הגיעו לידיעת המשטרה, ואת החרטה שהביע. המערער מוסיף כי עוד בטרם הוגשו נגדו תלונות, נטל אחריות על מעשיו ופעל לתיקונם: הוא העביר 60,000 ש"ח עבור טיפול פסיכולוגי בנפגע השלישי, ופנה בעצמו לטיפול רפואי בניסיון להתגבר על דחפיו המיניים הפסולים. לטענתו, שיקולי שיקום מחייבים אף הם הקלה בעונשו, בין היתר מפני שהטיפולים שעבר עלו יפה, והוא אינו מהווה סיכון – כפי שניתן להסיק מהעדר עבירות נוספות מאז 2010 ועד למעצרו. בנוסף, משיג המערער הן על עצם פסיקת הפיצוי הכספי והן על שיעורו. לטענתו, משפחתו הדלה תיזרש לשאת בתשלום, בסך כולל של 100,000 ₪, והדבר יהווה "מכת מוות" עבורו.

ע"פ 2856/14 – ערעור מטעם המשיבה על קולת העונש

3. המשיבה מקדימה כי יש לזכות את המערער מעבירת מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו ארבע עשרה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) לחוק – בה הורשע במסגרת האישום הראשון. זאת, מאחר ובניגוד להוראות סעיף 14 לחוק הנוער (שפיטה), ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971, לא התבקש בשעתו אישור היועץ המשפטי לממשלה להעמדתו לדין. אף על פי כן, המשיבה סבורה שהעונש הנוכחי רחוק

מלשקף את חומרת העבירות שביצע המערער, ומן הראוי להחמיר בעונשו באופן משמעותי.

ראשית, מדובר במספר רב מאד של עבירות, אשר בוצעו בקורבנות שונים לאורך פרקי זמן ממושכים. המערער תכנן את מעשיו מראש. הוא רקם "קשרים" עם קורבנותיו – קטינים בגילאים צעירים במיוחד, בין 7 ל-14 – ומשפחותיהם, וניצל את האמון שהללו נתנו בו. גם לאחר שפוטר ממקום עבודתו, על רקע החשדות שצפו נגדו, מיהר המערער למצוא משרת הוראה חלופית ושב לפגוע בקטינים. המשיבה מוסיפה וטוענת, בהסתמך על תסקיר שירות המבחן, כי מן המערער עודנה נשקפת מסוכנות גבוהה, וכי הוא איננו מפנים את חומרת התנהגותו. זאת ועוד, המשיבה סבורה כי הדרך בה חישב בית המשפט המחוזי את העונש אינה נכונה. אשר לעונש המאסר על תנאי, המשיבה טוענת כי יש להרחיבו כך שיופעל בעקבות כל עבירת מין מסוג פשע.

הכרעה

4. הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש אשר הושת על ידי הערכאה הדיונית רק כאשר ניכרת סטייה של ממש ממדיניות הענישה הראויה או מקום בו מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות התערבות זו (ראו, למשל, ע"פ 2333/13 טאלם נ' מדינת ישראל (3.8.2014)). העונש שהושת על המערער במקרה דנן אינו קל. עם זאת, מצאתי כי הן מתחמי הענישה הנפרדים שקבע בית המשפט קמא, והן – ובעיקר – העונש הכולל שהשית, אינם משקפים את חומרתם הרבה של מעשי המערער.

אכן, כפי ששב בית משפט זה וקבע, על הענישה בעבירות מין לשקף את החומרה המיוחדת לעבירות אלה, שהן "מהקשות ומעוררות הסלידה שבספר החוקים" (ע"פ 2652/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (10.12.2012)). חומרה זו גדולה שבעתיים כשמדובר בעבירות המבוצעות בקטינים חסרי ישע (ראו ע"פ 6990/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.3.2008)), ומשום כך נאמר כי

"הולם אותן עונש של מאסר ממושך". זאת ועוד, בקביעת העונש יעניק בית המשפט משקל מרכזי לשיקולי הרתעה (ע"פ 2147/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (17.9.2014); ע"פ 6357/11 ברברמן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (23.6.2013)) כמו גם לצורך בהגנה על קטינים –

"קיים צורך מיידי להרחיק את העבריין הפדופילי מהקהילה, לתקופה ממושכת, על-מנת להגן על ציבור הקטינים, שהינו ציבור פגיע במיוחד, מהסיכון שעודו נשקף מן העבריין, סוטה המין. במקרים מעין אלה, יש להעדיף את שיקולי ההגנה על הקטינים, אשר עלולים להיפגע בגופם ובנפשם, על פני שיקולים אחרים, לרבות נסיבותיו האישיות של העבריין. וזאת, באמצעות הטלת עונש מאסר ממושך אשר ראוי כי ינוצל, בין היתר, לטיפול בסטיותיו המיניות החמורות של עבריין המין" (שם).

על רקע האמור לעיל, סבורני כי אין מנוס מן המסקנה שהעונש שהושט על המערער אינו הולם את חומרת מעשיו. כתב האישום בו הורשע המערער פורט עשרות רבות של עבירות מין שביצע המערער בשישה קורבנות שונים – קטינים בגילאים שבין 7 ל- 14 שבינם לבין המערער, יליד 1988, פער גילאים משמעותי – במהלך תקופה בת 3 שנים. המערער פעל באופן מתוכנן ושיטתי על מנת ליצור ולטפח יחסי אמון עם קורבנותיו, ואף ניצל לשם כך את מעמדו כאיש חינוך: המתלונן השני היה חניכו; השלישי למד בבית הספר שבו שימש כמורה; ואת המתלונן הרביעי לימד המערער מדי ערב. אף לאחר שפוטר מעבודתו בשל חשדות שהועלו נגדו, מיהר המערער למצוא משרת הוראה ביישוב אחר – בו פגע בשלושה קטינים נוספים (כמתואר באישומים החמישי והשישי). השיטתיות שבה פעל המערער, ריבוי העבירות והנפגעים, ניצול יחסי האמון המיוחדים שטיפח עם קורבנותיו, ומשך הזמן בו פעל, מובילים למסקנה כי מתחמי הענישה הנפרדים שקבע בית המשפט קמא אינם משקפים כהלכה את חומרת המעשים.

למעשה, הפגם שנפל בשרטוט מתחמי הענישה הנפרדים ניכר מתוכו. כזכור, בית המשפט קמא קבע כי מתחמי הענישה בגין כל אחד מן האישומים השני עד החמישי, שעניינם בעבירות לפי סעיפים 348(א) ו-348(ב) לחוק, נעים בין שנתיים לארבע שנות מאסר, ובגין האישום השישי, שעיקרו עבירה לפי סעיף 348(ב) לחוק, בין שישה חודשי מאסר לשנתיים. דא עקא, מתחמים אלה אינם עולים בקנה אחד עם הוראת סעיף 355(א) לחוק, הקובע כדלקמן:

"הורשע אדם בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג1), או 351(א), (ב) או (ג1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו"

מאחר והעונש המרבי בעבירה לפי סעיף 348(ב) לחוק הינו עשר שנות מאסר, הרי שתחתית מתחמי הענישה שקבע בית המשפט קמא נמוכה מן העונש המזערי הקבוע בחוק ביחס לעבירה זו, העומדת בבסיס כל האישומים מלבד החמישי. הדברים בולטים במיוחד ביחס לאישום השישי, בו הוצבה אף תקרת מתחם הענישה מתחת לעונש המינימום הקבוע בחוק. בהעדר טעמים מיוחדים לכך, אין מנוס מן המסקנה כי מתחמי הענישה הנפרדים שקבע בית המשפט קמא אינם משקפים את חשיבות הערכים המוגנים ואת החומרה המיוחסת לעבירות שביצע המערער (ראו ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (27.8.2014)). נכון הוא, כי ניתן להטיל חלק מהעונש המזערי בדרך של מאסר מותנה, ואף ניתן לסטות ממנו. אולם, כלל המאסר בפועל עומד בעינו ולכן היה על בית המשפט המחוזי לנמק מדוע הצד הנמוך של המתחם נופל מהעונש המזערי שחל לגבי אותה עבירה.

למעלה מכך, השוואה בין מתחמי הענישה הנפרדים שקבע בית המשפט קמא והעונש הכולל מלמדת שלא ניתן משקל ראוי לעבירות הרבות שביצע המערער בכל אחד מששת הקטינים שנפלו במלעותיו. לפיכך, אף אילו היו מתחמי הענישה הנפרדים משקפים כראוי את חומרת העבירות, החפיפה המרובה שיצר

העונש הכולל, אינה עולה בקנה אחד עם ריבוי העבירות וחומרתן, עליה עמדתי בהרחבה לעיל. נכונים לענייננו דברי בית משפט זה בעניין אחר –

"בית משפט זה חזר והדגיש לא אחת כי אמת המידה המנחה אותו במקרים מסוג זה היא שיש לייחס משקל לכל פגיעה ופגיעה ולכל קורבן וקורבן, ולא לנהוג בדרך של "הנחה" על בסיס של ריבוי עבירות וקורבנות" (ע"פ 9613/11 טפגאי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (31.10.2013); ראו גם ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 45 (27.8.2014)).

זאת ועוד, סבורני כי העונש הכולל שהשית בית המשפט קמא אינו מייחס משקל הולם לרמת המסוכנות הגבוהה שנשקפת מן המערער, עליה העיד תסקיר שירות המבחן שעמד בפניו. חוות הדעת שערך המרכז להערכת מסוכנות במסגרת ההליך הנוכחי, מלמדת אף היא כי הטיפולים שקיבל המערער בעבר לא הפחיתו את רמת הסיכון שנשקפת ממנו. בהתחשב במרכזיות של אינטרס ההגנה על קטינים במסגרת שיקולי הענישה של עברייני מין, סבורני שלא ניתן לאלמנט המסוכנות ביטוי מספיק בענישה.

הנה כי כן, על החברה להגן על בניה ובנותיה שפגיעים וחשופים לבוגרים שאינם שולטים ביצרם ומתייחסים לקטין כאל אובייקט שבאמצעותו ניתן לספק את צרכיהם המיניים. כך בכלל, וכך ביתר שאת במקרה זה על פרטיו.

5. אמנם, אל מול השיקולים שפירטתי לעיל, ניצבים מספר שיקולים שיש לזקוף לזכותו של המערער. ראשית, זיכוי מן העבירה שביסוד האישום הראשון מפחית את החומרה הכוללת של העבירות בגינן הורשע. שנית, אף שההליכים נגד המערער החלו בעקבות תלונה שהוגשה נגדו על ידי צד שלישי, הלה שיתף פעולה עם חוקריו והודה, מיוזמתו, בשורת עבירות שלגביהן לא היה בידי המשטרה כל מידע. זאת ועוד, הודאתו בעובדות כתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, חסכה זמן שיפוטי יקר ומנעה מקורבנותיו את הצורך להעיד בבית המשפט, על כל המשתמע מכך. שלישית, המערער הינו אדם צעיר (בן 27), אב לילדה בת 3. הוא הביע

חרטה על מעשיו, ואף נטל עליהם אחריות מסוימת. זאת ועוד, מאז שנת 2010 ועד למעצרו בשנת 2013 לא ביצע המערער עבירות נוספות. לפיכך, שיקולי שיקום עשויים לתמוך בהפחתת מאסרו.

אולם, בהתחשב בעליונות שיקולי הגמול, ההרתעה וההגנה על קטינים, על פני שיקולי השיקום, אין די בנסיבות המקלות המתוארות לעיל. אכן, המערער נהג כשורה כאשר התוודה על העבירות שביצע. עם זאת, אין לכחד כי רק לאחר שהוגשה נגדו תלונה על צד שלישי, והוא זומן לחקירה, החליט המערער להתוודות. בנסיבות אלה, ולאור חומרת העבירות שביצע במשך שנים ארוכות, קשה לראות בהודאה הכפויה-למחצה משום שיקול מכריע לקולא. אף הזיכוי מן האישום הראשון אינו משמעותי לאור החומרה הרבה של יתר העבירות בהן הורשע.

מטעמים דומים, אינני רואה ממש בטענות המערער במישור השיקום. ראשית, מחוות הדעת שהגיש המערער לבית המשפט קמא עולה כי לפחות במקרה אחד הביא סירובו לשתף פעולה עם הטיפול, להפסקתו. עוד יצוין כי מחוות הדעת שערך המרכז להערכת מסוכנות עולה כי ה"חרטה" שהביע הנאשם מפוקפקת, שכן "רגשות החרטה והבושה ממוקדים בנזק שנגרם לו" (עמ' 16 לחוות הדעת). מידת החרטה ונטילת האחריות של המערער אינה ברורה, אפוא, וכך גם פוטנציאל השיקום שלו. סימנים ראשוניים כי המערער עלה על דרך השיקום בנמצא, ויש להעניק להם משקל מסוים, אך לא מעבר לכך.

אשר לסוגיית הפיצוי הכספי, אני מוצא כי אין מקום להתערב בשיקול דעתו של בית המשפט קמא בעניין. אמנם, הסכום הכולל של הפיצוי עומד על 100,000 ש"ח. עם זאת, מדובר במספר נפגעים קטינים, שחלקם נפגעו לאורך זמן ובתדירות גבוהה. בית המשפט חייב את המערער בפיצוי בסכומים של 10,000 ו- 20,000 ש"ח, בהתאם לחומרת הפגיעה. בראיה זו, הסכום שנפסק לגבי כל נפגע אינו גבוה ועשוי לסייע בקבלת טיפול ראשוני.

ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש של מאסר מותנה. ברם, אין זה כלל בל יעבור. בענייננו, התנאי הוא בן שמונה חודשים לבל יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה לפי סעיפים 348(א) ו-1(ב) לחוק. עמדת המדינה היא כי נכון יהיה להטיל את התנאי על כל עבירת מין מסוג פשע. לו הייתי יושב כערכאה המבררת, עמדה זו הייתה עדיפה עלי. לצד זאת, במסגרת הביקורת הערעורית, לאור התוצאה הסופית אליה הגעתי בערעור, ובהתחשב בכך שהמערער עבר "רק" את העבירות הללו – אם כי בנסיבות מחמירות – אינני סבור כי נכון יהיה להתערב.

לסיכום, העונש שהטיל על המערער בית המשפט המחוזי אינו מחמיר ובוודאי שאין לקבל את ערעור המערער על חומרתו. באשר לערעור המדינה, המצבור של נסיבות המעשה חמור הוא. די להזכיר את טיב המעשים; מספר העבירות; מספר הנפגעים; התמשכות העבירות; גילם הצעיר של הקטינים; והדרך שבה יצר עמם המערער קשר, תוך ניצול האמון שנתנו בו, כדי לבסס את המסקנה שעונש מאסר בן חמש שנים בפועל אינו ממלא אחר מטרות הענישה. אל מול זה, ארבעה שיקולים עיקריים: האחד, הודאת המערער בפני בית המשפט בעבירות שיוחסו לו, באופן שמנע את הצורך בהעדת הקטינים. השני, באופן חריג לעבירות מסוג זה, המערער הודה מיוזמתו במהלך חקירתו במשטרה בעבירות נוספות, מעבר לזו שבגינה נחקר. השלישי, שאין זה דרכה של ערכאת הערעור למצות את חומרת העונש עד תום. הרביעי, זיכוי של המערער מהאישום הראשון בהעדר אישור מתאים להעמדתו לדין מטעם היועץ המשפטי לממשלה.

טוף דבר

הייתי מציע לחבריי את התוצאה הבאה: להורות על זיכוי של המערער מן האישום הראשון, במסגרתו הורשע בעבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו

לו ארבע עשרה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק),
 בנסיבות המנויות בסעיף 345(א)(3) לחוק; לדחות את ערעור המערער על חומרת
 העונש; ולקבל את ערעור המדינה באופן שעונש המאסר בפועל יועמד על שש
 שנים וחצי במקום חמש שנים. יתר מרכיבי העונש והוראותיו יעמדו בתוקפם.

ש ו פ

ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ

ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, ז' בתשרי התשע"ו (20.9.2015).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט